ஸ்ரீ:

முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுட்கள்

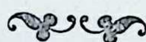
[க௦௫]

ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வானும்

"செந்தமிழ்"ப் பத்திராசிரியருமான

ரா. இராகவையங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றன.

"செந்தமிழ்"ப் பிரசுரம்—கச.

மதுரை:
தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்
பதிப்பு

1905

(விலை அணா-2.)

ஸ்ரீ:

கடவுள் துணை.

முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுண் முகவுரை.

முத்தொள்ளாயிரம் என்பது, சேரர் பாண்டியர் சோழர் என்னும் முடியுடைத் தமிழரசர் மூவரையும் அறம்பொருளின்பம் பற்றிப் புகழ்ந்துள்ள ஈராயிரத் தெழுநூறு வெண்பாக்களான் ஆயதோரரிய பெரிய பண்டைத்தண்டமிழ்நூல். இது மூவேந்தரையும் தனித்தனியே சிறப்பித்து வரும் தொள்ளாயிரம் தொள்ளாயிரம் பாடல்களாக மூன்று தொள்ளாயிர முடைமையின், முத்தொள்ளாயிரம் எனப்பெயர் சிறந்த தென்ப. இது முடியுடைவேந்தர்க்கு எற்றபெற்றியான் நாடு, நகர், திறை, தானை, யானை, குதிரை, அமர்க்களம், வென்றி, கொடை, புகழ், இன்பம் என்பன முதலிய பலபல வகைகளாகப் படைத்துக்கொண்டு புகழ்ந்ததாமெனத் தோற்றுகின்றது. "விருந்தேதானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே" (செய்யுளியல்-உ௪0) என்பதனுரையிற், பேராசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும்; புதிதாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலை மேற்றாகிய விருந்து என்பதற்கு இம் முத்தொள்ளாயிரநூலை எடுத்துக் காட்டுதலான், இது பழையதும் புதியதுமாகிய கதை மேற்றன்றி ஒருவர் புதிதாகத்தாம் வேண்டியவாற்றாற் படைத்துச் செய்த தொடர்நிலைச் செய்யுளென்பதும், "நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே, குறுவெண் பாட்டி னளவெழு சீரே" (செய்யுளியல்-க௫௯) என்பதனுரையில், அவ்வுரையாளரிருவரும், முறையே, "பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள்ளும் முத்தொள்ளாயிரத்தும் ஆறடியினேறாமற் செய்யுள் செய்தார் பிறசான்றோரு மெனக்கொள்க" எனவும், "இக்கருத்தானே கீழ்க்கணக்கினுள் நான்கடியும் ஈரடியுமே மிக வந்தவாறும், முத்தொள்ளாயிரத்து நான்கடியே மிகவந்தவாறுங் காண்க" எனவும் கூறியவாற்றான், இந்நூல் வெண்பாக்கள் பெரும்பான்மை நான்கடியானும் சிறுபான்மை ஐந்தாறு அடிகளானும் வந்தன என்பதும், பேராசிரியர் "அங்கதப் பாட்டவற் றளவோ டொக்கும்" (ஷை-க௬0) என்பதனுரையில் 'கைக்கிளைச் செய்யுள் முத்தொள்ளாயிரத்துட் பலவாயினும்'

எனக்கூறுதலான், இதன்கட்சுட்டி யொருவர் பெயர்கொண்ட பாடாண்டிணைப் புறப்புறக் கைக்கிளைச்செய்யுட்கள் பலவா மென்பதும் அறியப்படுவன. வச்சத் தொள்ளாயிரமும், ஒட்டக்கூத்தர் செய்த அரும்பைத் தொள்ளாயிரமும் இம் முத்தொள்ளாயிர நெறியே தழுவி யுரைக்கப்பட்டனவா மென ஊகிக்கப்படுகின்றன. இந்நூல் இந்நாட்டுத் தமிழ்க்குடிகளும் தமிழரசர்களுமே நிலவிய மிகப்பழைய காலத்தே இயற்றப்பட்டதாதலின், இதனால் அத்தொன்மைக் காலவியல்புகள் பல நன்கறிய லாகுமெனத் தெரிகின்றது. இத்தகைப் பெரிய பழைய நூலின் ஒருசில செய்யுட்களே புறத்திரட்டென்னும் இனிய செய்யுட்டொகை நூலில் ஆங்காங்குச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தலிற் காணப்படுதலல்லது இந்நூன் முழுதும் ஒருசேரக் காண்பது இக்காலத்தரிதாயிற்று. நல்லாசிரியர் தொல்லுரைகளில் தமிழ் மூவேந்தரி லொருவரைச் சிறப்பித்து இனிய வெண்பா யாப்பின் வரும் பாடல்கள் சில இம்முத்தொள்ளாயிரமா மென்று கருதப்படுகின்றன. அவை, புறத்திரட்டிற் காணப்பட்டனபோல, முத்தொள்ளாயிரமெனப்பெயர் குறிக்கப்படாமையின் ஒருதலையாகத் துணியப்படவில்லை. புறத்திரட்டின்கண்ணுள்ள அவ்வொருசில முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுட்களும், தேனும் பாலுங் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்திப்பன வாதலின், அவற்றைப் பலரும் அறிந்து கூட்டுண்டு களிக்குமாறு, இச்'செந்தமிழ்' வாயிலாக வெளியிடற் கவாவினேன். இந்நூலாசிரியர் பெயர் முதலியன ஒன்றும் இப்போது அறியலாவதில்லை. இந்நூற் கடவுள்வாழ்த்து வெண்பாவாலும் புகழின்கணுள்ள 'மடங்கா மயிலூர்தி' 'செங்கணெடியான்' என்னும் வெண்பாக்களாலும் இவர் சமயக் கோட்பாட்டிற் சைவராவர் எனக்கருதுகின்றேன்: ஈண்டு வெளிப்படும் இம்முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுட்கள் இச்சங்கத்துக்குக் கிடைத்த புறத்திரட்டுப் பிரதிகளினின்று திரட்டப்பட்டன. இவற்றுள் இன்பப்பகுதிபற்றிய இன்பொருட்பாடல்கள் சென்னையிலிருக்கும் தமிழ்ப்பண்டிதர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ தி-வேங்கடராமையங்காரவர்களுடைய புறத்திரட்டுக்காமத்துப்பால் ஏட்டிலும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநூற் பரிசோதகர் ஸ்ரீமத் ரா-சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்களுடைய புறத்திரட்டேட்டிலும்இருந்தன.

இங்ஙனம்,

ரா. இராகவையங்கார்,

செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர்.

கடவுள் துணை.

முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுட்கள்.

கடவுள் வாழ்த்து.

க மன்னிய நாண்மீன் மதிகனலி யென்றிவற்றை
முன்னம் படைத்த முதல்வனைப்—பின்னரு
மாதிரையா னாதிரையா னென்றென் றயர்வுறுமீ
யூர்திரைநீர் வேலி யுலகு.*

நாடு.

உ அள்ளற் பழனத் தரக்காம்பல் வாயவிழ
வெள்ளந்திப் பட்ட தெனவெரீஇப்—புள்ளினந்தங்
கைச்சிறகாற் பார்ப்பொடுக்குங் கவ்வை யுடைத்தரோ
நச்சிலைவேற் கோக்கோதை நாடு.

ந நந்தி னிளஞ்சினையும் புன்னைக் †குவிமொட்டும்
பந்த ரிளங்கமுகின் பாளையுஞ்—சிந்தித்
திகழ்முத்தம் போற்றோன்றுஞ் செம்மற்றே தென்ன
னகைமுத்த வெண்குடையா னாடு.

ச காவ லுழவர் களத்தகத்துப் போரேறி
‡ நாவலோ ஒ வென்றழைக்கு நாளோதை—காவலன்றன்
கொல்யானை மேலிருந்து கூற்றிசைத்தாற் போலுமே
நல்யானைக் கோக்கிள்ளி நாடு.

---

* இதன் பின்னடி யிரண்டையும் நீலகேசித்தெருட்டுக் கடவுள் வாழ்த்துரையிற் சமயதிவாகர முனிவர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். 'என்றென்ற யருமால்' எனவும் பாடமுண்டு.

† 'கருவிமொட்டும்' எனவும் பாடம்.

‡ "இதனுள் 'நாவலோஒ' என்புழி உயிரளபெடை செப்பலோசை கெடாதே வந்தவாறு கண்டுகொள்க" என்பது யாப்பருங்கலவிருத்தி. (ச)

பகைப்புலம் பழித்தல்.

௫ கரிபரந் தெங்குங் கடுமுள்ளி பம்பி
நரிபரந்து நாற்றிசையுங் கூடி—யெரிபரந்த
பைங்கண்மால் யானைப் பகையடுதோட் கோதையைச்
செங்கன் சிவப்பித்தார் நாடு.

௬ வேரறுகை பம்பிச் சுரைபடர்ந்து வேளைபூத்
தூரறிய லாகா கிடந்தனவே—போரின்
முகையவிழ்தார்க் கோதை * முசிறியார் கோமா
னகையிலைவேல் காய்த்தினார் நாடு.

௭ † இரியன் மகளி ‡ ரிலைஞெமலு ளின்ற
வரியிளஞ் செங்காற் குழவி—யரையிரவி
§ னூமன்பா ராட்ட வுறங்கிற்றே செம்பியன்ற
னாமம்பா ராட்டாதார் நாடு.

---

* முசிறி - இது சோணாட்டுச் சுள்ளியாறு கடலுடன் கலக்கு மிடத் திருந்த பெரிய துறைமுகப்பட்டினம். முற்காலத்து மேற்றேயத்து யவனர்மரக்கலங்கள் மிளகு முதலியன கொள்ளற்கு மிகுதியாகத் தங்கிய பெருந் துறைமுகம் இதுவே; இதனைச் "சேரலர், சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க, யவனர் தந்த வினைமா ணன்கலம், பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும், வளங்கெழுமுசிறி" (௧௪௯) என **அகப்பாட்டின்கண்** வருதலான் அறிக. **தாலமி, பிளினி** முதலிய மேற்றிசை யாத்திரைக்காரரும் இவ்வூர்த்துறை முகத்தைப் பற்றியும் இதன்கண் மிளகேற்றுதலைப் பற்றியும் மிகுதியாகக் கூறியுள்ளாரென்ப. **வராகமிரர்** பிரகற்சங்கிதைக்கண் மரீசிபட்டனம் என்னும் ஊர் தென்பாகத்துள்ளதாகக் கூறியுள்ளார். அஃது இம்முசிறியேயா மென்பது பலவிவேகிகளுடைய கொள்கை: (மரீசி-மிளகு.) இவ்வூரினை முன்னையோர் பாண்டியன் வளைந்து பெரும்போர் புரிந்து இதன்கணிருந்த சேரர்க்குரிய படிமம் ஒன்றைக் கவர்ந்து சென்றான் என்பது ௧௪௯-ஆம் அகப்பாட்டான் அறியப்படுகின்றது.

† இரியன் மகளிர்-கெடுதலுற்ற மகளிர்.

‡ இலைஞெமல்-இலைச்சருகு "ஒலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி யொண் பொறி, படுஞெமல் புதையப் பொத்தி" என்பது **அகம்** (௩௯).

§ ஊமன்-கூகை.

அ வாகை வனமாலை சூடி யரசுறைபு
மோகை யுயர்மாடத் துள்ளிருந்து—கூகை
படுபேய்க்குப் பாட்டயரும் பண்பிற்றே தென்னன்
விடுமாற்றங் கொள்ளாதார் நாடு.

கூ * பறைநிறை கொல்யானைப் பஞ்சவர்க்குப் பாங்காய்த்
திறைமுறையி னுய்யாதார் தேய—முறைமுறையி
ஞன்போ யரிவையர்போ யாடவர்போ யாவின்ற
வீன்போ யுறையு மிடம்.

திறை.

க0 பல்யானை மன்னர் படுதிறை தந்துய்ம்மின்
மல்ல னெடுமதில் வாங்குவிற் பூட்டுமின்
வள்ளிதழ் வாடாத வானோரும் வானவன்
வில்லெழுதி வாழ்வர் விசும்பு.

கக நேமி நிமிர்தோ ணிலவுதார்த் தென்னவன்
காமர் நெடுங்குடைக் காவல னாணையா
லேம மணிப்பூ ணிமையார் திருந்தடி
பூமி மிதியாப் பொருள்.

கஉ நிறைமதிபோல் யானைமே னீலத்தார் மாறன்
குடைதோன்ற ஞாலத் தரசர்—திறைகொ
ளிறையோ வெனவந் திடம்பெறுத லின்றி
முறையோ வெனநின்றார் மொய்த்து.

கங நின்றீமின் மன்னீர் நெருநற் றிறைகொணர்ந்து
முன்றந்த மன்னர் முடிதாக்க—வின்றுந்
திருந்தடி புண்ணாகிச் செவ்வி யிலனே
பெருந்தண் ணுறந்தையார் கோ.

---

* பறை நிறைந்த கொல்யானை:— கொல்யானையை நீர்க்குவிட்டாற் பறை சாற்றிச் செல்லுதல் முன்னை வழக்கு. "நிறையழி கொல்யானை நீர்க் குவிட் டாங்குப், பறையறைந் தல்லது செல்லற்க" என்பது குறிஞ்சிக்கலி (உ0). 'அறைபறையானை' என்பர்முன்னும். "மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வருமாபோலே வாடையை முன்னடக்கவிட்டுக்கொண் டாய்த்து மாலைவருவது" (க0-௩-ரு) எனத் திருவாய்மொழி யீட்டினும் வருதல் காண்க.

எயில் கோடல்.

௧௪ செருவெங் கதிர்வேற் சினவெம்போர் மாற
னுருமி னிடிமுர சார்ப்ப—* வரவுறழ்ந்
தாமா வகளு மணிவரையி னப்புறம்போய்
வேமால் வயிறெரிய வேந்து.

குதிரை மறம்.

௧௫ நிரைகதிர்வேன் மாறனை நேர்நின்றார் யானைப்
புரைசை யறநிமிர்ந்து பொங்கா—வரசர்த
முன்முன்னு †வீழ்ந்த முடிக ளுதைத்தமாப்
பொன்னுரைகற் போன்ற குளம்பு.

யானைமறம்.

௧௬ வீறுசான் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற வெறிந்த பரிசயத்தாற்—றேறாது
செங்கண்மாக் கோதை சினவெங் களியானை
திங்கண்மே னீட்டுந்தன் கை.

௧௭ ‡ அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி யாற்றல்சான் மன்ன
ரெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற்—பனிக்கடலுட்
பாய்தோய்ந்த நாவாய்போற் றோன்றுமே யெங்கோமான்
காய்சினவேற் §கிள்ளி களிறு.

௧௮ மருப்பூசி யாக மறங்கனல்வேன் § மன்ன
ருருத்தகு மார்போலை யாகத்—திருத்தக்க
வையக மெல்லா மெமதென் றெழுதுமே
மொய்யிலைவேன் மாறன் களிறு.

---

* வேந்து போய் அரவுறழ்ந்து வயிறெரியவேம் என்க. "புற்றிழந்த, நாகக் குழாம்போ லடங்கின வென்னுங்கொல், வேகக் குழாக்களிற்று வேந்து" என வரும்.

† 'வீழ்ந்தார்' எனவும் பாடம்.

‡ தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ௪௧௧, ௬௩௩-ஆம் பக்கங்கள்.

§ 'கோதைகளிறு' எனவும் பாடம். (தொல், பொரு, பக்-௬௩௩.)

§ 'மன்னர் திருத்தகு' எனவும் பாடம்.

௧௯ உருவத்தார்த் தென்னவ னோங்கெழில் வேழத்
திருகோடுஞ் செய்தொழி லெண்ணி—லொருகோடு
வேற்றா ரகல முழுமே யொருகோடு
மாற்றார் மதிறிறக்கு மால்.

௨0 கொடிமதில் பாய்ந்திற்ற கோடு மரசர்
முடியிடறித் தேய்ந்த நகமும்—பிடிமுன்பு
பொல்லாமை நாணிப் புறங்கடை நின்றதே
கல்லார்தோட் கிள்ளி களிறு.

௨௧ கச்சி யொருகான் மிதியா வொருகாலாற்
றத்துநீர்த் தண்ணுஞ்சை *தான்மிதியாப்—பிற்றையு
மீழ மொருகான் மிதியா வருமேநங்
† கோழியர்கோன் கிள்ளி களிறு.

௨௨ பாற்றின மார்ப்பப் பருந்து வழிப்படர
நாற்றிசையு மோடி நரிகதிப்ப—வாற்ற
வலங்கலம் பேய்மகளி ராட வருமே
யிலங்கிலைவேற் கிள்ளி களிறு.

௨௩ தோற்ற மலைகட லோசை புயல்கடாஅங்
காற்றி னிமிர்ந்த செலவிற்றாய்க்—‡கூற்றுங்
குறியெதிர்ப்பை கொள்ளுந் தகைமைத்தே யெங்கோ
னெறிகதிர்வேன் மாறன் களிறு.

௨௪ அடுமதில் பாய வழிந்தன கோட்டைப்
பிடிமுன் பழகழித்த ஞானி—முடியுடை
மன்னர் குடையான் மறைக்குமே செங்கனல் வேற்
றென்னவர் கோமான் களிறு.

---

* உஞ்சை-உச்சயினி நகரம்.

† கோழி-உறையூர்; "முற்காலத்து ஓர் கோழி யானையைப் போர் தொலைத்தலான் அந்நிலத்திற் செய்த நகர்க்குக் கோழி யென்பது பெயராயிற்று" என்றார் அடியார்க்கு நல்லார். (சிலப்-நாடுகாண்-உ௪அ)

‡ யமனும் கொலையைக் கடன்வாங்கும் ஆற்றலுடையது. 'குறியெதிர்ப்பையாவது அளவுகொடுத்து வாங்கி அவ்வாங்கியவாறே எதிர்கொடுப்பது.' என்றார் பரிமேலழகர் (திருக்குறள்-௨௨௧).

களம்.

௨௫ வெருவரு வெஞ்சமத்து வேலிலங்க வீழ்ந்தார்
புருவ முரிவுகண் டஞ்சி—நரிவெரீஇச்
சேட்கணித்தாய் நின்றழைக்குஞ் செம்மற்றே தென்னவன்
வாட்கணித்தாய் வீழ்ந்தார் களம்.

௨௬ மரகதப்பூண் மன்னவர் தோள்வளை *கிழா
வயிரக் கடகக்கை வாங்கித்—துயருழந்து
புண்ணுற் றழைக்குங் குறுநரித்தே †பூழியனைக்
கண்ணுற்று வீழ்ந்தார் களம்.

௨௭ முடித்தலை வெள்ளோட்டு மூளைநெய் யாகத்
தடித்த குடர்திரியா மாட்டி—யெடுத்தெடுத்துப்
பேஎய் விளக்கயரும் பெற்றித்தே செம்பியன்
சேஎய் பொருத களம்.

௨௮ ஏனைய பெண்டி ரெரிமூழ்கக் கண்டுதன்
றுனையாற் கண்புதைத்தான் றூர்வழுதி—யானையெலாம்
புல்லார் பிடிபுலம்பத் தாங்கண் புதைத்தவே
பல்வாயார் பட்ட களத்து.

வென்றி.

௨௯ கொடித்தலைத்தார்த் தென்னவன் றேற்றான்போ னின்றான்
மடித்தவாய் சுட்டிய கையாற்—பிடித்தவேற்
கண்ணோரா வோச்சிக் களிறணையாக் கண்படுத்த
மண்ணோரா மன்னரைக் கண்டு.

௩௦ தொழிலேற்றுப் பாலகனை முன்னிறீஇப் பின்னின்
றழலிலைவேல் காய்த்தினர் பெண்டிர்—கழலடைந்து
மண்ணித்த லென்ப வயங்குதார் மாமாறன்
கண்ணித்தந் தீர்க்கு மருந்து.

---

* 'கிளா' எனவும் பாடம்.

† பூழியன்-சேரன்: பூழிநாட்டையுடையான் என்பது பொருள்; "பூழியர்கோக்கோதை" என்பர் முன்னும் (௬௭).

புகழ்.

௩௧ மடங்கா மயிலூர்தி மைந்தனை நாளுங்
கடம்பம்பூக் கொண்டேத்தி யற்றாற்—றொடங்கமரு
ளின்றிலங்கு வென்றி நிறைகதிர்வேன் மாறனை
யின்றமிழால் யாம்பாடும் பாட்டு.

௩௨ செங்கணெடியான்மேற் றேர்விசய னேற்றியபூப்
பைங்கண்வெள் ளேற்றான்பாற் கண்டற்றா—லெங்கு
முடிமன்னர் சூடியபூ மொய்ம்மலர்த்தார் மாற
னடிமிசையே காணப் படும்.*

௩௩ கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்ப் [தாய்
பூந்தொடியைப் புல்லிய ஞான்றுண்டால்—யாங்கொளித்
தென்னவனே தேர்வெந்தே தேறுநீர்க் கூடலார்
மன்னவனே மார்பின் மறு.†

௩௪ வானிற்கு வையகம் போன்றது வானத்து
மீனிற் கனையார் மறமன்னர்—வானத்து
மீன்சேர் மதியனையன் விண்ணுயர் கொல்லியர்
கோன்சேரன் கோதையென் பான்.

௩௫ மந்தரங் காம்பா மணிவிசும் போலையாத்
திங்க ளதற்கோர் திலதமா—வெங்கணு
முற்றுநீர் வைய முழுது நிழற்றுமே
கொற்றப்போர்க் கிள்ளி குடை.‡

---

* நீர்த்த னுலகளந்த சேவடிமேற் பூந்தாமம்
சேர்த்தி யதுவே சிவன்முடிமேற் றான்கண்டு
பார்த்தன் றெளிந்தொழிந்த பைந்துழா யான்பெருமை
பேர்த்து மொருவராற் பேசக் கிடந்ததே. என்பது திருவாய்மொழி (உ-அ-கூ).

† குருந்த மொசித்தஞான் றுண்டா லதனைக்
கரந்த வடிவெமக்குக் காட்டாய்—மரம்பெரு
போரிற் குருகுறங்கும் பூம்புன னீர்நாட
மாற்பிற் கிடந்த மறு. என்பதும் இக்கருத்தேபற்றிவந்தது. (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்-௫. நச்சினார்க்கினியருரை மேற்கோள்).

‡ தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உ௩௫-ஆம் பக்கம்.

௩௬ பார்படுப செம்பொன் பதிபடுப முத்தமிழ்நூ
னீர்படுப வெண்சங்கு நித்திலமுஞ்—சாரன்
மலைபடுப யானை வயமாறன் கூர்வேற்
றலைபடுப தார்வேந்தர் மார்பு.

௩௭ அருமணி பைந்தலை யாடரவம் வானத்
துருமேற்றை யஞ்சி யொளிக்குஞ்—செருமிகுதோட்
செங்கண்மா மாறன் சினவேல் * கனவுமே
யங்கண்மா ஞாலத் தரசு.

௩௮ அரும்பவிழ்தார்க் கோதை யரசெறிந்த வெள்வேல்
பெரும்புலவுஞ் செஞ்சாந்து நாறிச்—சுரும்பொடு
வண்டாடு பக்கமு முண்டு குறுநரி
கொண்டாடும் பக்கமு முண்டு.

௩௯ கண்ணார் கதவந் திறமின் களிறொடுதேர் †
பண்ணா நடைப்புரவி பண்விடுமி—னண்ணார்தந்
தேர்வேந்தன் றென்னன் றிருவுத் திராடநாட்
போர்வேந்தன் பூச லிலன்.‡

௪௦ அந்தண ராவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்
மந்தரம்போன் மாண்ட களிறூர்ந்தா—ரெந்தை
யிலங்கிலைவேற் கிள்ளி யிரேவதிநா ளென்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு.§

கைக்கிளை.

௪௧ செய்யா ரெனினுந் தமர்செய்வ ரென்னுஞ்சொன்
மெய்யாதல் கண்டேன் விளங்கிழாய்—கையார்
வரிவளை நின்றன வையையார் கோமான்
புரிவளை போந்தியம்பக் கேட்டு.

---

* கனவும்-அச்சத்தாற் கனவிலுங் காணும்.

† 'தார்' எனவும் பாடம்.

‡ § தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ௨௧௪-ஆம் பக்கம்.

சஉ திறந்திடுமின் றீயவை பிற்காண்டு மாத
ரிறந்து படிற்பெரிதா மேத—முறந்தையர்கோன்
றண்ணார மார்பிற் றமிழர் பெருமானைக்
கண்ணாரக் காணக் கதவு.*

சங தாய ரடைப்ப மகளிர் திறந்திடத்
தேயத் திரிந்த குடுமியவே—யாய்மலர்
வண்டுலாஅங் கண்ணி வயபான்றேர்க் கோதையைக்
கண்டுலாஅம் வீதிக் கதவு.

சச காப்படங்கென் றன்னை கடிமனை யிற்செறித்
தியாப்படங்க வோடி யடைத்தபின்—மாக்கடுங்கோ
னன்னலங் காணக் கதவந் துளைதொட்டார்க்
கென்னைகொல் கைம்மா றினி.

சரு துடியடித் தோற்செவித் தூங்குகை நால்வாய்ப்
பிடியேயா னின்னை யிரப்பல்—கடிகமழ்தார்ச்
† சேலேக வண்ணனொடு சேரி புகுதலுமென்
‡ சாலேகஞ் சார நட.

சசு எலாஅ மடப்பிடியே யெங்கூடற் கோமான்
புலாஅ னெடுநல்வேன் மாறன்—உலாஅங்காற்
§ பைய நடக்கவுந் தேற்றியா னின்பெண்மை
யையப் படுவ துடைத்து.

சஎ நீளிலத் தார்வளவ னின்மேலா னுகவு
நாணின்மை யின்றி நடத்தியா—னீனிலங்
கண்டன்ன கொண்டல் வருங்கா விரிநாட்டுப்
பெண்டன்மை யில்லை பிடி.

---

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், எகஉ-ஆம் பக்கம்.

† சேலேகம். சந்தனம். ‡ சாலேகம்-சாளரம்.

§ மடநடை பெண்மை வன்பெனப தோராய், கடுநடை க்றுய் கண வனிழப்பாய், பிடியலை பாவியெனப் பூண் பிறழ்ந்து, புடைமுலை விம்மப் புலந்தனர் நிற்பார் என்பது சிந்தாமணி-(மண்மகள்-உச),

சஅ சுடரிலைவேற் சோழன்றன் பாடல மேறிப்
படர்தந்தான் பைந்தொடியார் காணத்—தொடர்புடைய
நீல வலையிற் கயல்போற் பிறழுமே
சாலேக வாயிறொறுங் கண்.

சகூ போரகத்துப் பாயுமா பாயா துபாயமா
வூரகத்து மெல்ல நடவாயோ—கூர்வேன்
மதிவெங் களியானை மாறன்றன் மார்பங்
கதவங்கொண் டியாமுந் தொழ.

ரு0 ஆடுகோ சூடுகோ வைதாக் கலந்துகொண்
டேடுகோ டாக வெழுதுகோ—நீடு
புனவட்டப் பூந்தெரியற் பொற்றேர் வழுதி
கனவட்டங் கால்குடைந்த நீறு.

ருக குடத்து விளக்கேபோற் கொம்பன்னார் காமம்
புறப்படா பூந்தார் வழுதி—புறப்படி
னாபுகு மாலை யணிமலையிற் றீயேபோ
னாடறி கௌவை தரும்.

ருஉ வரைபொரு நீண்மார்பின் வட்கார் வணக்கு
நிரைபொரு வேன்மாந்தைக் கோவே—நிரைவளையார்
தங்கோலம் வவ்வுத லாமோ வவர்தாய்மார்
செங்கோல னல்லனென.

ருந வாமான்றேர்க் கோதையை மான்றேர்மேற் கண்டவர்
மாமையே யன்றோ விழப்பது—மாமையிற்
பன்னூறு கோடி பழுதோவென் மேனியிற்
பொன்னூறி யன்ன பசப்பு.

ருச வழுவிலெம் வீதியுண் மாறன் வருங்காற்
றொழுதேனைத் தோளலமுங் கொண்டா—னிமிழ்திரைக்
கார்க்கடற் கொற்கையார் காவலனுந் தானேயால்
யார்க்கிடுகோ பூச லினி.

ருரு கண்டன வுன்கண் கலந்தன நன்னெஞ்சந்
தண்டப் படுவ தடமென்றோள்—கண்டா
யுலாஅ மறுகி லுறையூர் வளவற்
கெலாஅ முறைகிடந்த வாறு.

ருசு மன்னுயிர் காவல் தனதான வவ்வுயிரு
ளென்னுயிரு மெண்ணப் படுமாயி—னென்னுயிர்க்கே
சிரொழுகு செங்கோற் செழியற்கே தக்கதோ
*நீரொழுகப் பாலொழுகா வாறு.

ருஎ என்னெஞ்சு நாணு நலனு மிவையெல்லா
மன்னன் புனனுடன் வெளவினு—னென்னே
யரவக லல்குலா யாறிலொன் றன்றோ
புரவலர் கொள்ளும் பொருள்.

ருஅ தானேற் றணிக்குடைக் காவலனுற் காப்பதுவும்
வானேற்ற வையக மெல்லாமால்—யானே
வெளியேனோர் பெண்பாலே னீர்ந்தண்டார் மாற
னளியானே லன்றென்பா ரார்.

ருகூ †கனவினுட் காண்கொடா கண்ணுங் கலந்த
நனவினுண் முன்னிலக்கு நாணு—மினவங்கம்
பொங்கோதம் போழும் புகாஅர்ப் பெருமானர்
செங்கோல் வடுப்படுப்பச் சென்று.

சுய தானைகொண் டோடுவ தாயிற்றன் செங்கோன்மை
சேனை யறியக் கிளவேனே—யானை
பிடிவீசும் வண்டடக்கைப் பெய்தண்டார்க் கிள்ளி
நெடுவீதி நேர்பட்ட போது.

---

* முறைதெரிந்து செல்வர்க்கு நல்கூர்ந்த வர்க்கு
மிறைதிரியா னேரொக்கல் வேண்டு—முறைதிரிந்து
நேரொழுகா னயி னதுவா மொருபக்க
நீரொழுகப் பாலொழுகு மாறு. (பழமொழி-உயச.)

† தொல், பொரு, எகூரு-ஆம் பக்கம்.

௬௧ தெண்ணீர் நறுமலர்த்தார்ச் சென்னி யிளவளவன்
மண்ணகங் காவலனே யென்பரான்—மண்ணகங்
காவலனே யானக்காற் காவானோ மாலைவாய்க்
கோவலர்வாய் வைத்த குழல்.

௬௨ அறைபறை யானை யலங்குதார்க் கிள்ளி
முறைசெயு மென்பராற் றோழி—பிறைபிறந்த
வங்கோ லணியவனே சொல்லாதோ மற்றவன்
செங்கோன்மை செந்நின்ற வாறு.

௬௩ * களியானைத் தென்னன் கனவின்வந் தென்னை
யளியா னளிப்பானே போன்றான்—றெளியாதே
செங்காந்தண் மென்விரலாற் சேக்கை தடவந்தே
னென்காண்பே னென்னலலால் யான்.

௬௪ கார்நறு நீலங் கடியகத்து வைகலு
நீர்நிலை நின்ற தவங்கொலோ—கூர்நுனைவேல்
வண்டிருக்க நக்கதார் வாமான் வழுதியாற்
கொண்டிருக்கப் பெற்ற குணம்.

௬௫ அறிவாரார் ....பெண்டிரே மாகச்
செறிவார் தலைமேல் நடந்து—மறிதிரை
பாட முரிஞ்சு மதுரையார் கோமானைக்
கூட வொருநாள் பெற.

௬௬ அன்னையுங் கோல்கொண் டலைக்கு மயலாரு
மென்னை பழிபுஞ்சொற் சொல்லுவர்—நண்ணிலைய
† தெங்குண்ட தேரை படுவழிப் பட்டேன்யான்
றிண்டேர் வளவன் றிறத்து.

௬௭ நீரு நிழலும்போ னீண்ட வருளுடைய
வூரிரே யென்னை யுயக்கொண்மின்—போரிற்
புகலுங் களியானைப் பூழியர்கோக் கோதைக்
கழலுமென் னெஞ்சங் கிடந்து.

---

* தொல், பொரு, ௧௬௪-ம் பக்கம்.

† "தேரையார் செவ்விளநீ ருண்ணாப் பழிசுமப்பர்" என்ப.

சுஅ புலவி புறக்கொடுப்பன் புல்லிடினு ணிற்பன்
கலவி களிமயங்கிக் காணே—னிலவியசீர்
மண்ணாளுஞ் செங்கோன் வளவனை யானிதன்றே
கண்ணாரக் கண்டறியா வாறு.

சுகூ கைய தவன்கடலுட் சங்கமாற் பூண்டதுவுஞ்
செய்யசங் கீன்ற செழுமுத்தான்—மெய்யதுவு
மன்பொரு வேன்மாறன் வார்பொதியிற் சந்தனமா
லென்பெறு வாடுமென் றோள்.

எ0 நாணுக்காற் பெண்மை நலனழியு முன்னின்று
காணுக்காற் கைவளையுஞ் சோருமாற்—காணேனன்
வண்டெவ்வந் தீர்தார் வயமான் வழுதியைக்
கண்டெவ்வந் தீர்வதோ ராறு.

எக * வாருயர் பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்ந்தனபோ
லேரிய வாயினு மென்செய்யுங்—கூரிய
கோட்டானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமண் கொள்ளா முலை.

எஉ ஏற்பக் குடைந்தாடி லேசுவ ரல்லாக்கான்
மாற்றி யிருந்தா ளெனவுரைப்பர்—வேற்கண்ணாய்
கொல்யானை மாறன் குளிர்புனல் வையைநீ
ரெல்லா மெனக்கோ ரிடர்.

எங கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவேனேற் கூடென்று—கூட †
லிழைப்பாள்போற் காட்டி யிழையா திருக்கும்
பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறிந்து.

---

* சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, கஉகூ. அடி, அடியார்க்கு நல்லாருரை. தொல், பொருள், சுஙுங-ஆம் பக்கம்.

† இதனைக் "கூடலாவது வட்டமாகக் கோட்டைக்கீறி அதுக்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றுஞ்சுழித்து இவ்விரண்டுசுழியாகக் கூட்டினால், இரட்டைப்பட்டாற் கூடுகை: ஒற்றைப்பட்டாற் கூடாமை என்று ஸங்கேதம்" என நாச்சியார்திருமொழியுரையினும், "மணற்குன்றி னீத்தகன்றார் வருகென், றுழிதிருத்திச் சுழிக்கணக்கோதி" எனத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையினும் (கஅசு) "வளைத்துக்கிடந்த வரிமணற் கூடலும்" என அம்பிகாபதி. கோவையினும் (ஙஉஉ) வருவனவற்றான் உணர்க.

எச செங்கான் மடநாராய் தென்னுறந்தை சேறியே
னின்கான்மேல் வைப்பனென் கையிரண்டும்—நன்பாற்
கரையுரிஞ்சி மீன்பிறழுங் காவிரிநீர் நாடற்
குரையாயோ யானுற்ற நோய்.

எரு என்னை புரையலென் பேருரைய லூருரைய
லன்னையு மின்ன ளெனவுரையல்—பின்னையுந்
தண்படா யானைத் தமிழ்நர் பெருமாற்கென்
கண்படா வாறே யுரை.

எசு கடற்றானைக் கோதையைக் காண்கொடாள் வீணி
லடைத்தா டனிக்கதவ மன்னை—யடைக்குமே
லாயிழையா யென்னை யவன்மே லெடுத்துரைப்பார்
வாயு மடைக்குமோ தான்.

எஎ. வளையவாய் நீண்டதோள் வாட்கணா யன்னை
யிளையளாய் மூத்திலள் கொல்லோ—தளையவிழ்தார்
மண்கொண்ட தானை மறங்கனல்வேன் மாறனைக்
கண்கொண்டு நோக்கலென் பாள்.

எஅ கொடிபாடித் தேர்பாடிக் கொய்தண்டார் மாறன்
முடிபாடி முத்தாரம் பாடித்—தொடிபுலக்கை
கைம்மனையி லோச்சப் பெறுவெனோ யானுமோ
ரம்மனைக் காவ லுளேன்.

எகூ குதலைப் பருவத்தே கோழிக்கோ மானை
வதுவை பெறுகென்றா ளன்னை—யதுபோய்
விளைந்தவா வின்றா வியன்கானல் வெண்டேர்த்*
துளங்குநீர் மாமருட்டி யற்று.

அ0 அலங்குகார்ச் செம்பிய னாடெழிற்றோ ணோக்கி
யிலங்கியான் வேண்டா வெனினு—நலந்தொலைந்து
பீர்மேற் கொளவுற்ற பேதையர் கென்வாய்ச்சொ
னீர்மே லெழுந்த நெருப்பு.

* வெண்டேர் - பேய்த்தேர்.

௮௧ கோட்டெங்கு சூழ்*கூடற் கோமானைக் கூடவென
வேட்டாங்குச் சென்றவென் னெஞ்சறியாள்—கூட்டே
குறும்பூழ் பறப்பித்த வேட்டுவன்போ லன்னை
வெறுங்கூடு காவல்கொண் டாள்.

௮௨ புன்னாகச் சோலை புனற்றெங்கு சூழ்மாந்தை
நன்னாக நின்றலரு நன்னாட—னென்னாகங்
கங்கு லொருநாட் கனவினுட் டைவந்தா
னென்கொ லிவரறிந்த வாறு.

௮௩ களியானைத் தென்ன னிளங்கோவென் றெள்ளிப்
பணியாரே தம்பா ரிழக்க—வணியாகங்
கைதொழு தேனு மிழக்கோ நறுமாவின்
கொய்தளி ரன்ன நிறம்.†

௮௪ கனவை நனவென் றெதிர்விழிக்குங் காணு
நனவி லெதிர்விழிக்க நாணும்—புனையிழா
யென்க ணிவையானா லெவ்வாறே மாமாறன்
றன்க ணருள்பெறுமா தான்.

௮௫ தளையவிழும் பூங்கோதைத் தாயரே யாவி
களையினுமென் கைதிறந்து காட்டேன்—வளைகொடுபோம்
வன்கண்ணன் வான்மாறன் மால்யானை தன்னுடன்வந்
தென்கண் புகுந்தா னிரா.

௮௬ ஓராற்றா னென்க ணிமைபொருந்த வந்திலையே
கூரார்வேன் மாறனென் கைப்பற்ற—வாரா
நனவென் றெழுந்திருந்தே னல்வினையொன் றில்லேன்
கனவு மிழந்திருந்த வாறு.

௮௭ ஊட லெனவொன்று தோன்றி யலருறாஉங்
கூட லிழந்தேன் கொடியன்னாய்—நீடெங்கின்
பாளையிற் றேன்றொடுக்கும் பாய்புன னீர்நாட்டுக்
காளையைக் கண்படையுட் பெற்று.

---

* மாந்தை எனவும் பாடம்.

† தொல், பொருள், பக்கம். ௧௬௧.

௮௮ ஆய்மணிப் பைம்பூ ணலங்குதார்க் கோதையைக்
காணிய சென்று கதவடைத்தே—னாணிப்
பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வருஞ்செல்லும் பேருமென் னெஞ்சு.

௮௯ நாணொருபால் வாங்க நலனொருபா லுண்ணெகிழ்ப்பக்
காமருதோட் கிள்ளிக்கென் கண்கவற்ற—யாமத்
திருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும்பு போலத்
திரிதரும் பேருமென் னெஞ்சு.

௯0 வரக்கண்டு நாணாதே வல்லையா னெஞ்சே
*மரக்கண்ணோ மண்ணாள்வார் கண்ணென்—றிரக்கண்டாய்
வாளுழவை வெல்கொடியான் வண்புனனீர் நாடற்கென்
றேளழுவத் தோன்றத் தொழுது.

௯௧ உகுவாய் நிலத்த துயர்மனைமே லேறி
நகுவாய்முத் தின்றசைந்த சங்கம்—புகுவான்
றிரைவரவு பார்த்திருக்குந் தென்கொற்கைக் கோமா
னுரைவரவு பார்த்திருக்கு நெஞ்சு.

௯௨ கடும்பனித் திங்கட்டன் கைபோர்வை யாக
நெடுங்கடை நின்றதுகொ றோழி—நெடுஞ்சினவே
லாய்மணிப் பைம்பூ ணலங்குதார்க் கோதையைக்
காணிய சென்றவென் னெஞ்சு.

௯௩ மாறடுபோர் மன்னர் மதிக்குடையுஞ் செங்கோலுங்
கூறிடுவாய் நீயோ குளிர்வாடாய்—சோறடுவா
ராரத்தாற் றீமூட்டு மம்பொதியிற் கோமாற்கென்
வாரத்தாற் றோற்றேன் வளை.

௯௪ புகுவார்க் கிடங்கொடா போதுவார்க் கொல்கா
நகுவாரை நாணி மறையா—விருகரையி
னேமான் பிணைபோல நின்றதே கூடலார்
கோமான்பின் சென்றவென் னெஞ்சு.

* ௲௯-ஆம் திருக்குறட் பரிமேலழகருரை.

௯௫ பிணிகிடந் தார்க்குப் *பிறந்தநாட் போல
அணியிழை யஞ்ச வருமால்—மணியானை
மாறன் வழுதி மணவா மருண்மாலைச்
சிறியோர் வாடை சினந்து.

௯௬ பேயோ பெருந்தண் பனிவாடாய் பெண்பிறந்தா
ரேயோ வுனக்கிங் கிறைக்குடிக—ணீயோ
களிபடுமால் யானைக் கடுமான்றேர்க் கிள்ளி
யளியிடை யற்றம்பார்ப் பாய்.

௯௭ நாம நெடுவேல் நலங்கிள்ளி சோணாட்டுத்
தாமரையு நீலமுந் தைவந்—தியாமத்து
†வண்டொன்று வந்தது வாரல் பனிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு.

௯௮ மாணார்க் கடந்த மறவெம்போர் மாறனைக்
காணுக்கா லாயிரமுஞ் சொல்லுவேன் கண்டக்கால்
பூணாகந் தாவென்று புல்லப் பெறுவேனோ
நாணோ டுடன்பிறந்த நான்.

௯௯ வருக குடநாடன் வஞ்சிக்கோ மானென்
றருகல ரெல்லா மறிய—வொருகலா
முண்டா யிருக்கவவ் வொண்டொடியாள் மற்றவனைக்
கண்டா ளொழிந்தாள் கலாம்.

௧00 புல்லாதார் வல்லே புலர்கென்பர் புல்லினார்
நில்லா யிரவே நெடிதென்பர்—நல்ல
விராஅமலர்த் தார்மாறன் வெண்சாந் தகல
மிராவளிப் பட்டது.

---

* பிணியுற்றார்க்குப் பிறந்தநாளிற் பிணிமிகும் என்று சோதிடநூல்வல்லார் கூறுவர்.

† தொல், பொருளுரை, பக்கம்-௯௮.

௧0௧ இப்பியின் றிட்ட வெறிகதிர் நித்திலங்
கொற்கையே யல்ல படுவது—கொற்கைக்
குருதிவேன் மாறன் குளிர்சாந் தகலங்
கருதியார் கண்ணும் படும்.

௧0௨ இவனென் னலங்கவர்ந்த கள்வ னிவனென்னது
நெஞ்ச நிறையழித்த கள்வனென்—றஞ்சொலாய்
செல்லு நெறியெலாஞ் சேரலர்கோக் கோதைக்குச்
சொல்லும் பழியோ பெரிது.

௧0௩ காராட் டுதிரந்தூஉ யன்னை களனிழைத்து
நீராட்டி நீங்கென்றால் நீங்குமோ—போராட்டு
வென்று களங்கொண்ட வெஞ்சினவேற் கோதைக்கெ
னெஞ்சங் களங்கொண்ட நோய்.

௧0௪ யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—றேனூறு
கொய்தார் வழுதி குளிர்சாந் தணியகல
மெய்தா திராக்கழிந்த வாறு.*

௧0௫ மல்லனீர் மாந்தையார் மாக்கடுங்கோக் காயினுஞ்
சொல்லலவே வேண்டு நமகுறை—நல்ல
திலகங் கிடந்த திருநுதலா யஃதா
னுலகங் கிடந்த வியல்பு.

முற்றிற்று.

---

* தொல், பொருளுரை, ௫௧அ-ம் பக்கம்.